

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **D. A., S., D. X., B.**, IČO: X., zast. M. B. D., advokátom so sídlom K. X., B., proti žalovanému: **Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky**, Mierová 19, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 691/2009-1000-3120 zo dňa 31. marca 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 113/2009 – 84 zo dňa 2. decembra 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 113/2009 – 84 zo dňa 2. decembra 2010, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie žalovaného č. 691/2009-1000-3120 zo dňa 31.3.2009 spolu s rozhodnutím prvostupňového orgánu č. Pk6/2008-1050-2 zo dňa 22.1.2009 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len O. s. p.) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že tovar, ktorý bol predmetom žiadosti o udelenie licencie nespĺňal základnú definíciu vojenského materiálu a zároveň žalobca ako držiteľ zbrojnej licencie skupiny A,B,C,D,E,F,G, je oprávnený nakladať so strelnými zbraňami a strelivom, ktoré boli predmetom žiadosti o vydanie dovoznej licencie výlučne v zmysle obmedzení vzťahujúcich sa k jednotlivým skupinám zbrojných licencií, avšak je plne oprávnený takýto druh tovaru nadobúdať a ďalej s ním obchodovať, nakoľko na predmetný druh tovaru sa nevzťahujú ustanovenia o obchodovaní s vojenským materiálom, nemožno ho kvalifikovať ako vojenský.

Pri kategorizácii tovaru došlo k pochybeniu a mylnému stotožneniu pojmov samočinná a vojenská zbraň. Krajský súd dospel k záveru, že okamihom znehodnotenia zbrane a jej certifikáciou spolu s vystavením civilnej značky dochádza k demilitarizácii vojenskej zbrane v súlade s právnymi predpismi SR. Podmienky znehodnocovania zbraní upravuje zák. č. 190/2003 Z. z.

Pokiaľ žalobca v priebehu administratívneho konania predložil kúpnu zmluvu a proforma faktúru so spoločnosťou B., S., krajský súd dospel k záveru, že táto bola vystavená len za účelom získania dovoznej licencie, ale predmetný tovar nebol už na jej základe odovzdaný žalobcovi a nikdy nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetným tovarom zo spoločnosti B., S. na žalobcu. Proforma faktúru nemožno považovať za prejav vôle smerujúci k uzavretiu kúpnej zmluvy, a teda k nadobudnutiu vlastníckeho práva k danému tovaru, na ktorý sa proforma faktúra vzťahuje. Žalobca v konaní dostatočne správne orgánu preukázal, že vlastnícke právo k tovaru nikdy nenadobudol, ani neuzavrel so spoločnosťou B., S. zmluvu o kúpe predmetného tovaru, a preto napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 473,02 €.

Proti predmetnému rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote dňa 17.12.2010 odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne a žalobcovi neprizná náhradu trov konania.

Uviedol, že súd pri posudzovaní toho, čo je vojenský materiál sa uspokojil len s § 4 ods. 1 písm. a/ 179/1998 Z. z. o obchodovaní s vojenským materiálom a o doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“), hoci ods. 2 cit. ust. uvádza, že podrobnosti podľa ods. 1 ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky. Podľa výnosu Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 1/2003, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona, patria samočinné zbrane skupiny A do kategórie VM 1.a) – Pušky, karabíny, revolvery, pištoly, samopaly a guľomety. Súd jednostranne a účelovo použil len časť príslušného ustanovenia, účelovo vynechal § 4 ods. 2 Zákona, aby dokázal odôvodniť svoje nesprávne rozhodnutie uvedené vo výrokovej časti rozsudku. Na obchodovanie so samočinnými zbraňami skupiny A – kategórie VM 1. A) – Pušky, karabíny, revolvery, pištoly, samopaly a guľomety, sa vyžaduje naplnenie § 5 ods. 1 Zákona. Žalobca nebol držiteľom povolenia na obchodovanie s vojenským materiálom. Na obchodovanie so samočinnými zbraňami skupiny A podľa Zákona sa jednoznačne vyžaduje povolenie na obchodovanie s vojenským materiálom. Súd pri rozhodovaní jednostranne rozhodol v prospech žalobcu bez opory v zákone.

Žalovaný ďalej uviedol, že nesúhlasí s názorom vysloveným v napadnutom rozsudku krajského súdu, podľa ktorého okamihom znehodnotenia zbrane a jej certifikáciou spolu s vystavením civilnej značky dochádza k demilitarizácii vojenskej zbrane. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že pri dovoze samočinných zbraní nestačí tieto označiť slovenskou tlakovou značkou (CIP), čím stratia charakter vojenských zbraní, keďže uvedené samočinné zbrane sú zároveň vojenským materiálom podľa Výnosu. Zákon neobsahuje ustanovenie, ktoré by upravovalo, v akom prípade určitá hnutelná vec spĺňajúca definíciu vojenského materiálu stratí tento charakter, a teda, že sa na ňu v zmysle Zákona už nebude hľadieť ako na vojenský materiál a tým ani nebude podliehať obmedzeniam v zmysle Zákona. Takúto právnu úpravu neobsahuje ani iný právny predpis. Každá hnutelná vec, ktorá bola vyrobená ako vojenský materiál, zostáva kontrolovaným vojenským materiálom až do momentu jej zničenía, teda kým jej hmotná podstata prestane byť samostatnou hnutelnou vecou. Pokiaľ je možné určitú hnutelnú vec rozpoznať ako vec pôvodne vyrobenú ako vojenský materiál, bude táto stále kontrolovaným vojenským materiálom. Následkom tohto právneho stavu je skutočnosť, že na území SR nemôže vykonávať činnosť akákoľvek osoba, ktorá by bola oprávnená spracovávať

vojenský materiál takým spôsobom, aby tento vojenský materiál prestal podliehať Zákonu, ak sa neberie do úvahy zošrotovanie vecí alebo spracovanie odpadu. Samočinné zbrane vo funkčnom stave sú vojenským materiálom, na ktoré sa vzťahuje § 4 Zákona.

Pokiaľ krajský súd proforma faktúru nepovažoval za prejav vôle smerujúci k uzavretiu kúpnej zmluvy, žalovaný uviedol, že potom každú faktúru by bolo možné považovať za proforma, čím nedochádza k prejavu vôle smerujúcej k uzavretiu kúpnej zmluvy, čiže žiaden zmluvný vzťah by nikto a nikdy neuzavrel. Aj na zmluvné vzťahu už uzavreté, sa podľa výkladu krajského súdu treba pozeráť, akoby nikdy neboli uzavreté.

Žalovaný mal za to, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že je oprávnenou osobou v zmysle § 5 ods. 1 Zákona, naviac v správnom konaní predložil originál proforma faktúry č. X. a X. zo dňa 15.1.2008 a č. X. zo dňa 5.2.2008, v ktorej spoločnosť B., S. súhlasila s predajom 390 ks samočinných zbraní za stanovenú cenu, čím došlo k súhlasnému prejavu vôle smerujúcemu k uzavretiu kúpnej zmluvy podľa 3 ods. 2 Zákona, ktorým konaním žalobca porušil § 5 ods. 1 Zákona tým, že obchodoval s vojenským materiálom bez vydania povolenia na obchodovanie s vojenským materiálom. Sankcia bola uložená opodstatnene vo výške 33 195 €.

Žalobca sa k odvolaniu vyjadril písomným podaním doručeným Najvyššiemu súdu SR dňa 13.2.2012, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a zaviazať žalovaného k náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré vyčísli do 3 dní od oznámenia rozhodnutia.

Uviedol, že žalovaný vykladá ním vydaný všeobecne záväzný právny predpis účelne a mimo kontextu, predpis ministerstva nemôže derogovať ustanovenia predpisu vyššej právnej sily, môže len v rámci definície Zákona vymenovať konkrétne výrobky, ktoré klasifikuje ako vojenský materiál striktne v súlade s definíciou vojenského materiálu podľa § 4 ods. 1 Zákona.

Žalobca poukázal na stanovisko Ministerstva obrany SR, oddelenia licencií, zo dňa 25.5.2010, ktoré k otázke používania predmetných strelných zbraní alebo streliva pri

zabezpečovaní úloh obrany a bezpečnosti štátu uviedlo, že „zbrane uvedené vo Vašej žiadosti pod písm. a/ až s/ neboli v období od roku 1993 nakupované a zavádzané do výzbroje ozbrojených síl SR.“

Žalobca ďalej uviedol, že krajský súd správne odlišil pojem vojenská zbraň od pojmu vojenský materiál, keďže nie každá vojenská zbraň spĺňa podmienky, aby bola kvalifikovaná ako vojenský materiál a taktiež v danom prípade sa nejednalo o vojenský materiál, ale o civilné samočinné zbrane. Predmetné zbrane definíciu vojenského materiálu nespĺňajú a nikdy ani nespĺňali. Vojenský materiál stráca povahu vojenského materiálu hneď ako sa prestane spĺňať podmienka, ktorá je súčasťou definície vojenského materiálu, a to používanie pri zabezpečovaní úloh obrany a bezpečnosti štátu. Predmetné zbrane túto podmienku ani nikdy nespĺňali, nakoľko neboli používané na zabezpečovanie úloh obrany Slovenskej republiky.

Ďalej žalobca uviedol, že podstatnou náležitosťou zmluvy o budúcej zmluve je písomná forma a záväzok jednej alebo druhej strany uzavrieť v určenej dobe budúcu zmluvu s predmetom plnenia, ktorý je určený aspoň všeobecným spôsobom. Stotožnil sa s názorom krajského súdu, že proforma faktúru nemožno považovať za prejav vôle smerujúci k uzavretiu kúpnej zmluvy, keďže nespĺňa náležitosti zmluvy o budúcej zmluve podľa § 289 Obchodného zákonníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné vo výroku ako vecne správny potvrdiť, aj keď z čiastočne odlišných dôvodov.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14.2.2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 123 Ústavy ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 Zákona na účely tohto zákona sa rozumie:

a) obchodovaním s vojenským materiálom predaj alebo kúpa vojenského materiálu, zahraničnoobchodná činnosť s vojenským materiálom, interkomunitárna preprava vojenského materiálu alebo sprostredkovateľská činnosť s vojenským materiálom oprávnenými osobami,

Podľa § 3 ods. 2 Zákona za obchodovanie s vojenským materiálom sa na účely tohto zákona považuje aj písomný prejav vôle oprávnených osôb smerujúci k uzavretiu zmlúv, ktoré upravujú vzťahy podľa odseku 1 písm. a/.

Podľa § 4 ods. 1 Zákona vojenským materiálom sú najmä:

a) výrobky, ich súčasti, príslušenstvo a náhradné dielce, ktoré sú vzhľadom na svoje charakteristické technické a konštrukčné vlastnosti osobitne určené na používanie v ozbrojených silách, v ozbrojených bezpečnostných zboroch, iných ozbrojených zboroch a ktoré sa používajú pri zabezpečovaní úloh obrany a bezpečnosti štátu,

b) stroje, zariadenia a investičné celky vyrobené, upravené, vybavené alebo skonštruované osobitne na vojenské účely, najmä pre vývoj, výrobu, kontrolu a skúšanie ďalších výrobkov, ich súčastí a náhradných dielcov uvedených v písmene a/,

c) služby poskytované alebo prijímané v súvislosti s vojenským materiálom uvedeným v písmenách a/ a b/, najmä vykonávanie opráv, úprav, skladovanie a preprava materiálu, ako aj poskytovanie informácií, vysielanie odborníkov na účely výskumu, vývoja, konštrukcie, výroby, úprav, opráv, údržby, použitia a ovládania vojenského materiálu s výnimkou tých, ktoré podliehajú osobitnému režimu.

Podľa § 4 ods. 2 Zákona podrobnosti podľa odseku 1 ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo hospodárstva").

Podľa Prílohy č. 1 časti A k Výnosu č. 1/2003, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 179/1998 Z. z. o obchodovaní s vojenským materiálom a o doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Výnos“), vojenský materiál sa člení na:

VM 1: Zbrane s hladkou hlavňou kalibru menšieho ako 20 mm, iné zbrane a automatické zbrane kalibru 12,7 mm (kalibru 0,50 palca) alebo menej, ich príslušenstvo a špeciálne konštruované súčasti:

a) Pušky, karabíny, revolvery, pištoly, samopaly a guľomety:

VM 1.a) nekontroluje:

1. muškety, pušky a karabíny vyrobené pred rokom 1938,
2. repliky a napodobeniny muškiet, pušiek a karabín podľa originálov, ktoré boli vyrobené pred rokom 1890,
3. revolvery, pištoly a guľomety vyrobené pred rokom 1890 a ich repliky a napodobeniny.

Podľa § 25 ods. 2 písm. c/ Zákona, pokutu od 100 000 Sk do 5 000 000 Sk ministerstvo hospodárstva uloží tomu, kto obchoduje s vojenským materiálom bez vydania povolenia (§ 10 a 10a) alebo udelenia licencie (§ 16) alebo v rozpore s nimi.

Podľa § 25 ods. 5 Zákona, výšku pokuty uloženej podľa odsekov 1, 2 a 3 určí ministerstvo hospodárstva s prihliadnutím na

a) mieru, význam a čas ohrozenia zahraničnopolitických a bezpečnostných záujmov štátu,

b) hmotnú výšku škody vzniknutú protiprávnym konaním.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal právny záver krajského súdu ohľadne definície vojenského materiálu, odvolací súd argumentáciu prednesenú v tejto súvislosti nepovažoval za relevantnú.

Z § 4 ods. 1 písm. a/ Zákona vyplývajú základné zákonné požiadavky, aby mohol určitý výrobok, jeho súčasť, príslušenstvo alebo náhradný diel byť považovaný za vojenský materiál, a to: charakteristické technické a konštrukčné vlastnosti, určenie na používanie v ozbrojených silách, v ozbrojených bezpečnostných zboroch, iných ozbrojených zboroch a použitie pri zabezpečovaní úloh obrany a bezpečnosti štátu.

Kategorizácia zbrane ako vojenského materiálu alebo civilnej zbrane nie je podmienená len konkrétnym typom zbrane (puška, samopal, guľomet a. i.), ale vyplýva aj z jej funkčného využitia, t. j. že táto je používaná na určitý špecifický účel - pri zabezpečovaní úloh obrany a bezpečnosti štátu (§ 4 ods. 1 písm. a/ *in fine* Zákona).

Ak žalovaný Výnosom upravil podrobnosti vzťahujúce sa k § 4 ods. 1 Zákona, vymenoval jednotlivé druhy a typy vojenského materiálu, tento materiál musí spĺňať rovnako zákonnú definíciu podľa § 4 ods. 1 Zákona, keď žalovaný vykonávacím predpisom nerozširuje zákonnú definíciu, vojenský materiál len konkretizuje a uvádza podrobnosti.

V zmysle čl. 123 Ústavy SR všeobecne záväzný právny predpis možno vydať len na základe zákona a v jeho medziach a rovnako to platí aj pre výklad tohto predpisu. Použitie, aplikácia Výnosu na konkrétne okolnosti nemôže byť v rozpore v právnom predpisom vyššej právnej sily.

Pokiaľ žalovaný dôvodil, že hnutelná vec, ktorá bola vyrobená ako vojenský materiál zostáva kontrolovaným vojenským materiálom až do momentu jej zničenia, tento právny názor nemá oporu v právnych predpisoch, keďže aj z Výnosu vyplývajú konkrétne výnimky, kedy materiál pôvodne vojenského použitia sa nepovažuje za vojenský.

V súvislosti s kategorizáciu predmetných zbraní ako vojenského materiálu, je potrebné poukázať na námietku vznesenú v žalobe ako aj v rozklade v konaní pred žalovaným, ktorou

sa krajský súd nezaoberal, a to na porušenie princípu právnej istoty, keď žalobcovi pre dovoz rovnakého tovaru bola v minulosti udelená licencia.

V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané.“ (I.ÚS 17/1999, Nález z 22.9.1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999. Nález z 13.10.1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382).

Z hľadiska princípu právnej istoty, podlieha ochrane aj legitímne očakávanie, ktoré je užšou kategóriou ako právna istota (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 30.4.2008, Nález Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 12/05 zo dňa 28.11.2007). Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (m. m. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 24.6.2009, Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 10/04 zo dňa 6.2.2008). S legitímnym očakávaním úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, keď správne orgány sa nemôžu, bez náležitého odôvodnenia a poskytnutia možnosti účastníkovi konania oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, odchýliť od doterajšej rozhodovacej praxe.

Pokiaľ žalovaný vo vzťahu k rovnakému subjektu pri podstatne nezmenenom právnom a skutkovom základe udelil v jednom prípade pre dovoz licenciu a v inom prípade udelil pokutu, bez toho, aby odchýlenie sa od predchádzajúcej praxe, skoršieho právneho výkladu, relevantne odôvodnil, takéto rozhodnutie je potrebné považovať za nezákonné z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov.

Základnou podmienkou materiálneho právneho štátu je všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že orgány štátnej správy, orgány samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Zo zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní

(správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorý sa na konanie vzťahuje (§ 1 ods. 1 SP), vyplýva pre správny orgán povinnosť dbať na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 5 SP).

Pre nedostatok dôvodov je prvostupňové rozhodnutie nepreskúmateľné aj pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty. Správny orgán prvého stupňa uviedol, že **nezistil** ohrozenie zahraničnopolitických záujmov, ani hmotnú výšku škody vzniknutej protiprávnym konaním, ako zákonných determinantov pre ustálenie výšky pokuty (§ 25 ods. 5 Zákona), a napriek uvedenému uložil pokutu vo výške 33 195 €, pričom takéto odôvodnenie nemožno pokladať za dostatočné.

Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené.

Odvolicie námietky žalovaného týkajúce sa posudzovania právnej povahy proforma faktúry hodnotil odvolací súd ako nedôvodné a v tejto časti poukazujúc na odôvodnenie krajského súdu pre doplnenie správnosti uvádza, že **len predloženie takéhoto dokumentu** v konaní o udelenie licencie žalobcom nemožno považovať za prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, a to najmä s ohľadom na zameranie takéhoto úkon (bol urobený vo vzťahu k správne orgánu, nie k inému účastníkovi právneho vzťahu, zmluvy), formu tohto úkonu (zo Zákona obligatórne vyplýva písomná forma). Proforma faktúra je len **jednostranným úkonom** iného účastníka právneho vzťahu (*oferta*) a na to, aby mohlo dôjsť k dojednaniu zmluvy bol potrebný aj písomný úkon žalobcu adresovaný inému účastníkovi zmluvy (*akceptácia*); zo samotnej proforma faktúry nemožno vyvodiť vôľu žalobcu uzavrieť kúpnu zmluvu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p., nakoľko vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť jeho správnosť.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., tak, že úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal, keďže trovy v zákonnej lehote 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku nevyčísľil a iné ako trovy právneho zastúpenia zo súdneho spisu nevyplývali (§ 151 ods. 1, 2 O. s. p.).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. februára 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská